ДВІ КАРТИНКИ З ПРАКТИКИ НЕДООЦІНКИ

— Чи варто звертати увагу на таку дрібницю?

Мал. О. КОЗЮРЕНКА

перець

№ 15 КИЇВ. СЕРПЕНЬ 1954 р. РІК ВИДАННЯ XIV ЦІНА 1 КРБ.

Нерідко в МТС технічне обслуговування тракторних бригад пересувними майстернями організовано не по графіку, а за принципом роботи пожежної команди — де загорілося, туди і їдуть.

Мал. В. ЗЕЛІНСЬКОГО

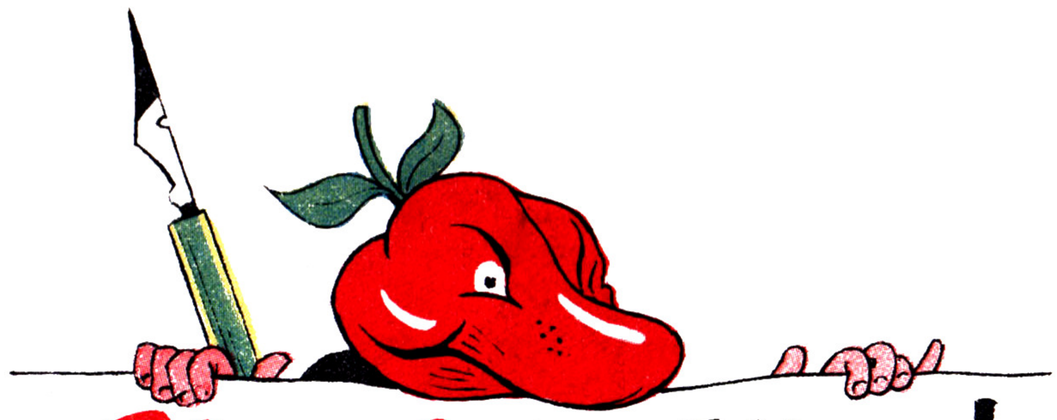

Здоровенькі були!

Лист керуючому Житомирським обласним трестом «Маслосирпром»

АМЕЛЬЧЕНКОВІ В. А.

Василю Андрійовичу, здоровенькі були!

Як це ви, скажіть на милість, зажили такої слави? Куди не поїдеш, куди не підеш — кругом тільки й розмов, що про вас, про ваш трест, про ваші успіхи.

— Про Житомирський «Маслосирпром» чули?

— А що таке?

— Здобув першість на Україні по закупівлі молока...— І раптом: «Ха-ха-ха-ха!»

— Першість ззаду! І так учепився за неї, що навряд чи й поступиться кому.

Правду кажуть, що погані вісті не лежать на місці. Ніна Григорівна Олександрова — завідуюча Тарасівським сепараторним відділенням, Бобринецького району, Кіровоградської області, як почула, що ваш трест «осідлав» перше місце ззаду і не злазить з нього, аж руками сплеснула:

— Ну й роботяги, ну й діячі! Та як би,— каже, — всі так працювали, вареники на Україні стали б музейною рідкістю.

А коли Ніна Григорівна довідалася, що керований вами трест за 7 місяців витягнув 13 процентів річного плану закупівлі молока, вона аж розсердилась:

— І це,— каже,— при їхніх лісах, при їхніх луках і пасовиськах? Хай приїдуть до мене, я їх навчу як треба працювати.

Ніна Григорівна, правда, вимовляла слово «н а в ч у», дещо енергійніше, ніж всі інші слова, й при тому поглядала на мокрого рушника, що висів на гвіздку в сепараторному пункті, але ігнорувати її запрошення я вам не раджу. Жінка вона розумна, ділова, в неї є чому повчитися навіть керуючому обласним трестом.

Поїдьте неодмінно. В неї ви пройдете таку академію, що буде у вас після того й молоко, буде сир, буде й жир.

У першому півріччі, коли в Житомирському тресті ледве-ледве починали ворушитися і думати-гадати, як його в дідька те молоко скуповувати Н. Г. Олександрова одна закупила в колгоспників 25.500 літрів молока. Це 25 з половиною тонн! Ви уявляєте собі скільки на наших столах було б молока, масла, сиру, сметани, простокваші якби всі так працювали?

У цьому короткому листі я не зможу, шановний Василю Андрійовичу, детально розповісти про досвід роботи Ніни Григорівни. Скажу тільки, що Ніна Григорівна Олександрова не чекала, як це, наприклад, робили ви, поки молоко само потече сторіками до сепаратора. Вона знає, що молочні ріки самі течуть лише в казках для дітей дошкільного віку й тому не сиділа, склавши руки, як це робили, наприклад, ви, а ще взимку уклала з колгоспами і з колгоспниками умови про закупівлю молока, ще взимку... А втім поїдете,— почуєте про все докладно від Ніни Григорівни безпосередньо.

Тільки не баріться, час не жде.

Між іншим, щоб не скучно було їхати візьміть за компанію товаришів Борисенка — керуючого Чернігівським трестом, Слабка — керуючого Сумським трестом та Очеретяного — керуючого Волинським трестом. По закупівлі молока вони не набагато обскакали вас,— от і будете гуртом передовий досвід переймати.

Скатертиною вам дорога!

Привіт від усього серця!

Від вашого ПЕРЦЯ.

— Загоряй, хлопці, поки ніде не горить!

Ол. МОТОРНИЙ

Мал. В. ЛИТВИНЕНКА

ЗА ЧУЖОЮ ГОЛОВОЮ

Кирило Тронько їхав у район. Він хрипко погукував на своїх конячат, цьвохкав батогом і щулився від вранішньої прохолоди. Тепер Кирило шкодував, що не послухав жінки і не взяв кожушка. «Хоч раз на рік треба її слухати» — думав він, з надією поглядаючи на схід: швидше б піднімалося сонце!

Коли Тронько під'їхав до бази, там уже стояло кілька підвід. Коні були випряжені і прив'язані до возів. Своїх коней Кирило не випрягав. Він поклав перед ними оберемок сіна, зняв посторонки, щоб, буває, воза не потягли, і, помахуючи батогом, протиснувся у вузьку хвіртку.

Сонце вже піднялося і заливало ясним промінням широкий двір, завалений усякою господарською всячиною. В найдальшому кутку стояли кормозапарники. Вони вже взялися іржею, а поміж них пробивалася молода лобода.

«Тут бери їх хоч десяток, а ми цілу зиму мучилися без запарника» — Подумав Тронько, стукаючи пужалном по залізу. Якась трубка впала на землю й дзенькнула. І тієї ж хвилини перед Кирилом з'явився високий юнак у збитому на потилицю картузі і в розстебнутій фуфайці.

— А вам чого тут?—запитав він весело. — Нічого робити, так горобців лякаєте?

Іншим разом Тронько образився б за такі слова і зумів би відповісти, але він упізнав у цьому розхристаному юнакові завідуючого складом. Кирило переклав батога з правої руки в ліву і привітався:

— А-а-а, здоров, Тереню! Ти мені якраз і потрібний. Я приїхав, щоб узяти... Та ось читай доручення і кажи, де мені розписатися.

— Ого, які бо ви швидкі! — відповів завідуючий складом, перечитуючи доручення. — Розписатися легше за все. А хто ж буде відповідати?

— За віщо?

— За кормозапарники. За них, гляди, ще такої припарки дадуть, що й не радий будеш.

Тронько посміхнувся і повчально сказав:

— Якби це я взяв запарника, та пристроїв його під самогонний куб, так тоді, правда, дали б. І тобі, і мені. А коли я беру на свиноферму, так чого ж тут? Нехай сало наростає.

— Сало, сало,— роздратовано пробурмотів Терень.— Дурне й сало без хліба. Мені їх роздати легко. А права не маю. Сказано: видавати тільки по рознарядці ще й з візою.

— А де ж її взяти?

— А я знаю? Мені аби віза. Мені дайте оформлений документ!

— А я ж тобі який даю? — скипів Кирило Тронько.— Ось і штамп, і печатка є.

— Не в печатці сила, — відмахнувся Терень.— А раптом наш директор товариш Маленький здумає перевірити мене, набреде на ваш штамп та печатку і спитає: «На якій такій підставі видано запарника? Хто дозволив?» Хто тоді буде голову підкладати? Я? Е, нема дурних!

Із слів завідуючого складом Кирило Тронько довідався, що восени з багатьох колгоспів приїжджали по запарники, але не взяли жодного, бо не було рознарядки. Ждали тієї рознарядки, аж поки запарники снігом замело.

— Якщо вже такий страшний ваш директор, то піду я сам до нього,— сказав Тронько і попрямував до контори.

У напівтемному коридорчику він прочитав табличку на дверях і постукав. З-за дверей не відповідали, але чути було гомін. Тронько увійшов сам. Хазяїн кабінету не звертаючи ні на кого уваги, сперечався з якимось гладким чоловіком.

— Не можу я! Зрозумійте, не можу! — кричав він і хапався за телефонну трубку. Тоді гладкий замовкав. Та по хвилі суперечка спалахувала знову. Тронько сідав і вставав, кашляв, підходив до столу і відходив, щоб звернути на себе увагу, але ніхто на нього не дивився. Врешті, він рішуче підійшов до столу і подав своє доручення. Сварка вщухла. Директор підвів сірі, запалі очі.

— Що це?

— Кормозапарника треба взяти.

— Гм... кормозапарника...

Кілька хвилин Маленький сидів у глибокій задумі. Потім висунув одну шухляду свого столу, другу, перегорнув якісь папери і раптом ткнув Тронькові його доручення:

— Це не до мене.

— А мені сказали, що до вас,— не відступав Кирило.— Візу накладіть, і квит! Я коні гнав он за скільки кілометрів.

— Радий би допомогти,— співчутливо сказав Маленький,— але це не моя компетенція. Рознарядку на кормозапарники повинен дати райвиконком. Ідіть до них.

Тронько ледве стримався, щоб не вилаятись. «Бач, один за другого ховається, наче діти в ховки-жмурки граються. Мабуть і цей боїться свою голову підставити. Ну, нічого, я знайду вам візу».

Через деякий час Тронько стояв перед столом заступника голови райвиконкому. Заступник, на прізвище Лико, чоловік повний, красивий, розправляв рукою кінчик галстука і, наставивши вухо, уважно слухав Кирила. Час від часу він обурювався:

— Яка бюрократична тяганина! Коли ми її позбудемося? Ви таке бачили? Досі нема рознарядки?! Бюрократи!

Лико підвівся, швидко пройшов до дверей, відхилив їх і гукнув:

— Зіночко, ви не пам'ятаєте — рознарядка на кормозапарники через нас проходила?

— Не пам'ятаю,— почувся ніжний голосок — Ось зараз підніму справу.

Зіночка замовкла надовго. Видно, справа попалася важка і не так легко було її підняти. Та ось прочинилися двері, просунулася кучерява голівка і сказала:

— Рознарядка подана Павлові Романовичу.

— Давно?

— Не пам'ятаю. Здається, в минулому році.

Лико мовчки розвів руками, пройшовся по кабінету, а потім рішуче сказав:

— Так! Тільки так! Доведеться вам, товаришу, зайти до Павла Романовича. Він тут, через коридор. Будь ласка.

Заступник навіть провів Кирила у коридор і показав двері.

Доки Тронько розповідав Павлові Романовичу про свої митарства, двічі дзвонив телефон, двічі заходила секретарка з паперами і разів зо три хтось заглядав у двері. Павло Романович водночас слухав телефон і відвідувача та ще й ставив на підкладених секретаркою папірцях своє прізвище. Нарешті, він рухом показав Тронькові, щоб той дав йому свій папірець. Кирило швиденько поклав його на стіл, а Павло Романович, теж поквапливо, написав слово «видати» і поставив під ним якусь закарлючку.

Тронько вже не йшов, а біг до бази. Він побачив, що його коні давно з'їли сіно, заплутались у віжках і гризуть дишло. Але Кирило не став їх розплутувати. Він побіг до завідуючого складом.

— Давай! — радісно вигукнув Тронько. — Ось вона, віза! Дивись!

І ткнув завідуючому папірець.

— А-а, запарники,— ліниво сказав Терень.— Доведеться зачекати. У мене обідня перерва. За розпорядком дня.

...Тільки надвечір Тронько виїхав з райцентра. Він лаявся, хрипко гукав на коней, цьвохкав батогом і щулився від вечірньої прохолоди. Тепер він ще більше шкодував, що не взяв кожушка. «Хоч раз на рік треба жінку слухати» — буркотів Кирило і розмірковував над тим, як йому написати до газети такого листа, щоб добре взялися за тих, хто звик жити за чужою головою, і за тих, хто таким людям дає спокійно жити.

Хмелівський район,
Кіровоградської області.

Борис КОТЛЯРОВ

Ілюстрації А. Арутюнянца

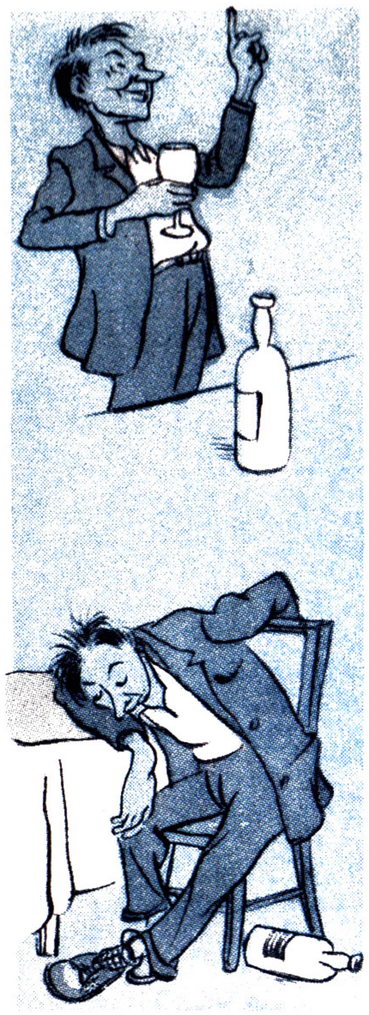

П'є щоденно — і не кається...
Молодий, а вже зачах,
По закусочних тиняється
І тупіє на очах.

Всім і всюди він повторює:
— «П'ю, та міру знаю я...
(В нього є своя теорія,
Філософія своя).

Не мене, друзяко мій, учи,
П'ють усі — це не секрет.
Тільки пити треба вміючи...»
Й знову лізе у буфет.

В зриві плану виробничого
Винен він, псує усе,
Та на збори і не клич його —
Він на них не доповзе.

В сквері землю носом риючи,
Ніч проспить в траві густій.
Вранці ж мимрить: «П'ю уміючи...»
Й знов стовбичить у пивній.

Не доб'єшся з нього користі
Ні бичем, ні калачем.
Вже за те, що п'є напористо
Звуть усі його «Квачем».
...Він чвалає, спотикається...
Хоч в калюжу влізе в тьмі,
Та підкреслить намагається:
— «Треба, хлопці, пить ум-мі...»

———

Дехто це вважа дрібницею,—
«Пити вміючи — не зле».
Але й панькатись з п'яницею
Теж уміння не мале!

Переклад з російської.

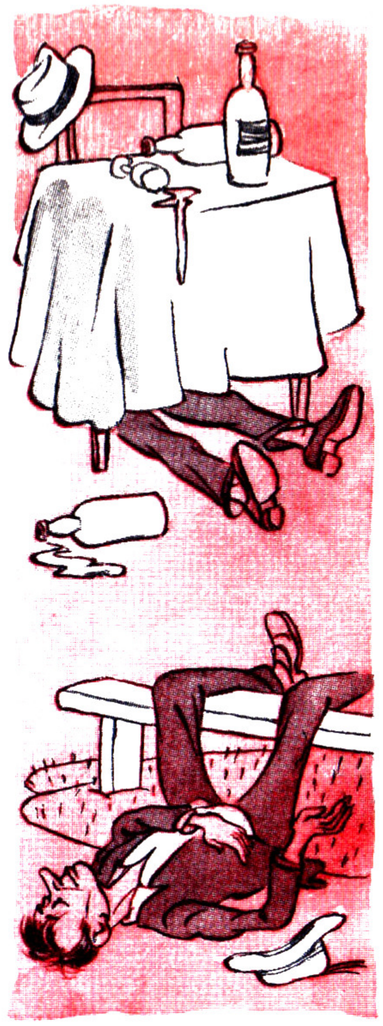

ДОБРИЙ ШЕФ

(За казкою «Лисиця й журавель»)

Мал. В. ГРИГОР'ЄВА

Скільки підшефний не клював, та так нічого й не пожував.

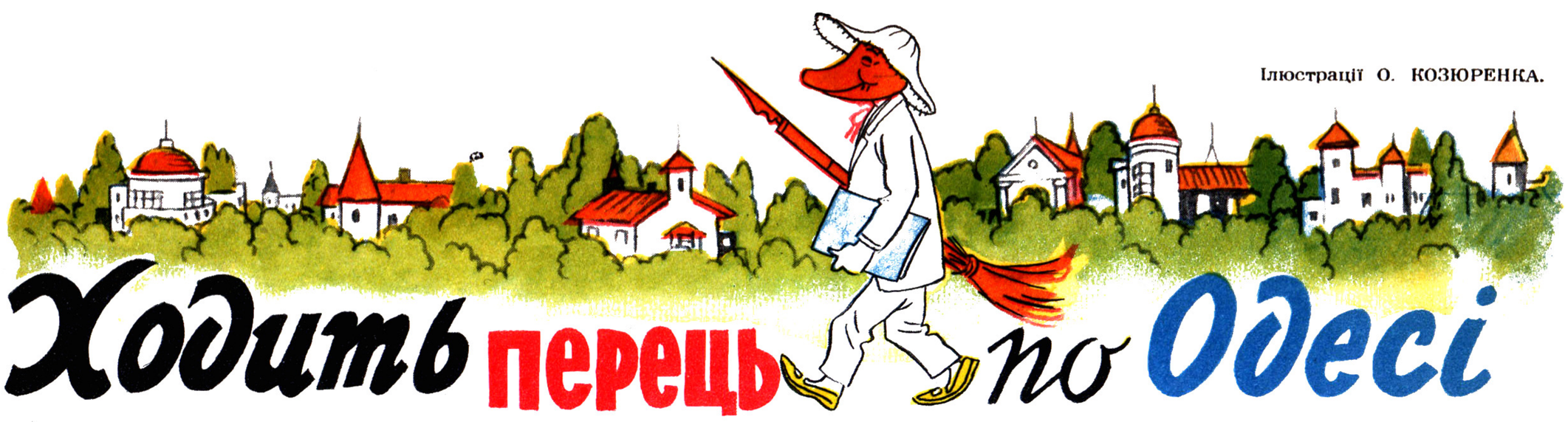

Ілюстрації О. КОЗЮРЕНКА.

Ходить перець по Одесі

(ПОДОРОЖНІ НОТАТКИ)

4. ЖБК І ДБК

Серед розкішної зелені одеського примор'я читаю скромненькі вивіски: ДБК «Сонце і повітря», ДБК «Спокій», ДБК «Культбуд», ДБК «Соняшний», ДБК «Світлана»...

Яке тут привілля, яка тут благодать! Це не те, що на тісних міських пляжах, де в сонячні дні і яблуку ніде впасти. Але без товстої кишені сюди й не потикайся. Тут строго й неподільно владарює ДБК.

Що ж воно за штука така — ДБК!

ДБК в перекладі на звичайну мову — це дачно-будівельний кооператив.

Але — трошки історії. Рідним батечком ДБК був ЖБК — блаженної пам'яті житлово-будівельний кооператив, у якому верховодила зграя товстосумів-баришників, спекулянтів житлом, земельними ділянками, повітрям і водою.

ЖБК перший рушив у наступ на морський берег, захопив його й окопався там на довгі роки.

Був час, коли над одеськими «кооператорами» нависли грозові хмари й не одному з них уже почали ввижатися «казенний дім і дальняя дорога». Але «кооператори» зуміли вискочити сухими з води й, неначе фіговим листком, прикрилися новою вивіскою — ДБК. Де й поділася та грізна хмара! Над їх володіннями знову засяяло золоте південне сонце, і знову в гущавині прибережних садів і виноградників зашуміло, як на торговиці. Купівля, продаж, обмін, плата, доплата, переплата...

ДБК недалеко втік від ЖБК. Який татко, таке й дитятко!

5. КООП-ПТАХИ

Між іншим, подорожуючи в районі дачно-будівельного кооперативу з ліричною назвою «Спокій», я побачив одну дуже мальовничу, затишну садибку.

— Колишні пенати відомого Хаїна,— пояснили мені.— Тут він відпочивав, гартував своє здоров'я і набирався свіжих сил...

Нічого собі «кооператор»! Гідна прикраса ДБК!

— А ти, Перче, не дивуйся,— почув я.— Таких птахів, які звели собі дачні гніздечка за чужі тисячі, на нашому узбережжі можна знайти немало.

Невже правда, невже з цим злом не борються в Одесі?

— Як не борються?! — мало не образився голова виконкому міської Ради т. Степаненко.

— Ого, ще й як боремось! — сказав секретар міськкому партії т. Чернявський.

Я переконався, що керівники міста могли навести на підтвердження своєї правоти багато переконливих фактів. Ну, хоч би такий.

Року 1952 прокуратура міста Одеси завела кримінальну справу на керуючого міськелектромережею Г. Е. Лехцієра і його заступника Я. М. Розенталя. Лехцієр і Розенталь, використовуючи будівельні матеріали, транспорт і робочу силу очолюваної ними установи, побудували собі біля самого Чорного моря двоповерхову дачу — кам'яницю, яка величчю і благоліпостю своєю може конкурувати навіть з колишньою дачею Хаїна.

До лави підсудних хапугам залишилося зробити один крок, але дорогу перебіг тодішній обласний прокурор т. Неганов. Ознайомившись з матеріалами обвинувачення, він приймає рішення, яке було приємною несподіванкою навіть для самих хапуг: «Оскільки т. Лехцієр і т. Розенталь,— мудро вирішив обласний страж законності,— мають уже сильні партійні стягнення і здали свої дачі державі,— справу припинити».

Розповідають, що великодушність т. Неганова так зворушила охочих поживитися коштом держави, що одні кинулися цілувати прокуророві руку, а інші — ручку, якою він підписував свої рішення.

Було це, повторюю, року 1952-го.

Мене зацікавило: хто ж тепер користується дачею, яку Лехцієр і Розенталь повернули державі? Може, дитячий садок? Може, ясла? А може тут розмістився дзвінкий і веселий піонерський табір? Дай, думаю, гляну.

Глянув, і очам своїм не повірив. На дачі блаженствували... той же Г. Е. Лехцієр і той же Я. М. Розенталь зі своїми чадами.

Сильно, дуже сильно борються в Одесі з дачно-кооперативними махінаторами!..

6. ЖАРТИ З ВОГНЕМ

Одного разу керівники міськради наважились було навіть на такий рішучий захід:

— Давайте,— сказали вони,— запропонуємо власникам дач не рипатися сюди-туди, а оселитися у своїх будинках міцно і назавжди, а їхні комунальні квартири передамо людям, які давно вже чекають своєї черги на одержання житлової площі.

Дійсно, дачні райони розташовані не за горами й долами, а в самій Одесі. Вони зв'язані з центром міста трамваєм, автотранспортом. Вони електрифіковані й радіофіковані, є там розгорнута торговельна мережа, є водопровід та інші комунально-побутові служби. А будинки, будинки там які! Капітальні, кам'яні, багатокімнатні. В цих будинках можна жити приспівуючи і взимку. І живуть. Тільки не власники дач, ні! Дачевласники перебираються на зиму поближче до Дерибасівської, а дачі здають студентам-квартирантам.

Ідучи на рать, керівники міста Одеси нахвалялися:

— Цим заходом ми одразу двох зайців уб'ємо: покінчимо з спекуляцією житлом і чергу на квартири ліквідуємо.

Дійшла про це чутка до ділових кіл ДБК і там лише посміхнулися: «Нахвалялася, мовляв, синиця, море запалити...»

Більших оптимістів, як приморські «кооператори», я ніде не зустрічав. Ніщо їх не лякає, все вони сприймають за жарт. Та й самі пожартувати люблять. Навіть з вогнем жартують.

Дружно, як по команді, кинулися руйнувати печі на своїх дачах і запасатись потихеньку «буржуйками». Нема печей — нема вогню, нема вогню — нема тепла. А хто примусить жити в будинку, коли він не опалюється?

— Та хіба ж отут, людоньки добрі, можна зиму зимувати? Хрест святий, це літня хижка! — божилася представникам міськради Марія Терентіївна Дяченко — власниця будинку № 10 по вулиці Рульовій,— закликаючи в свідки усіх сорок тисяч святих.

Коли б святі і справді могли свідками виступати, вони б гаркнули на сорок тисяч горлянок: «Можна!» І ще святі додали б, що устами раби божої Марії не істина глаголить, а лукавство, бо не хижа в неї, а велика кам'яниця з просторими хоромами, в яких не одну зиму зимували квартиранти, кладучи в кубушку благочестивої Марії по найвищій спекулятивній таксі воздаяніє...

За якісь день-два печі на дачах наче вихорем знесло. Цей трюк з «обезпеченням» будинків і забезпечив успіх дачевласникам у їх боротьбі з справедливістю.

Отак і обвели круг пальця свою міськраду одеські умільці. Отак вони й живуть-поживають і добра наживають.

Викладач історії Володимир Михайлович Маслов має на Пушкінській вулиці комунальну квартиру, а на Приморській вулиці є в нього садиба, на якій красуються великий капітальний будинок і два котеджі літнього типу. Зробивши невеликий екскурс у минуле, історик Маслов розвідав, що колись люди з такою маєтністю не обтяжували себе роботою.

— А я що — ликом шитий? — подумав Володимир Михайлович.

І не сушить більше свою голову науками викладач історії Маслов. Уже другий рік він ніде не працює і помаленьку перебивається з хліба на воду, щомісяця беручи по 7—8 тисяч карбованців з своїх квартирантів.

А от Микола Прокопович Чернега — той не перестає сушити собі мозок. Він ніяк не придумає, де йому притулити голову — чи в просторій комунальній квартирі на вулиці Чичеріна, 55, чи у власній дачній кам'яниці, яку він здає за хороші гроші, чи в тій світлиці, що йому надав будинок відпочинку № 11, де він — М. П. Чернега — обіймає пост директора.

Не чекаючи, поки Микола Прокопович зупиниться на якомусь певному рішенні, іду на побачення з його сусідами, яких терзають ті ж роздуми.

Я від усієї душі співчуваю А. Л. Бекеру. Бідолашний чоловік розривається надвоє. Однією ногою він у чотирикімнатній квартирі на Пушкінській, 16, а другою — у власному будинку по Кооперативній, 35/37.

Та хіба один він у такому скрутному становищі? Ніяк не дадуть собі ради і Є. Г. Тезаровська, й А. Г. Бовшик, і С. А. Гросман, і Є. Й. Співак, і С. А. Скворцов, і А. С. Дудник і дуже, дуже багато інших.

Люди терзаються, розриваються надвоє, натроє, а одеські керівники взяли та й одвернулися від них.

Уласкавтеся, шановні, подайте їм руку допомоги!

З дозволу «Перця» подорожні нотатки опублікували:

Ф. МАКІВЧУК, І. ГАЙДАЄНКО, Б. ГРИГОРЧУК.

---

* Закінчення. Початок див. у № 14.

БЮРОКРАТ-НОВАТОР

Мал. І. АЛЕКСАНДРОВИЧА

— Дозвольте, товариші, почати наше чергове засідання.

perec-ua.
perec-ua.

У кабінеті директора радгоспу «Перемога» одного разу розповідали анекдоти.

Коли черга дійшла до директора Дем'яна Івановича Гуменюка він зиркнув на стелю і почав:

— Якось до одного ігумена приїхав архірей порядки перевіряти. Ну, як положено після всякої ревізії, сіли вони обідати. І от подали їм на стіл смажене порося. Архірей глянув на нього, облизався, а діло було саме у піст, та й каже:

— А гріх нам, отче, скоромнеє кушати.

А ігумен, недовго думаючи, бризнув горілкою на свиняче чадо і загугнявив... «перехрещую скоромне порося на пісного карася...»

Тут директор весело зареготав і обвів поглядом присутніх.

І що ж: дорогий гість — бухгалтер із комбінату «Сталінвугілля», до якого належить радгосп, Обметкін сердито надувся, агроном Грядов презирливо скривився. А бухгалтер радгоспу Лукаш по прикрій мовчанці сказав:

— Дрібниця!

Петро Іванович Лукаш недаремно з таким презирством поставився до святих отців. Їх витівка справді дрібниця в порівнянні з тим, що вміє Лукаш.

Зайде Петро Іванович на свинарник радгоспу і мазне чорнилом по спині порося, потім прийде в контору і скаже:

— Випишіть Обметкіну помічене порося.

Висаджують робітники міченого на машину і дивуються:

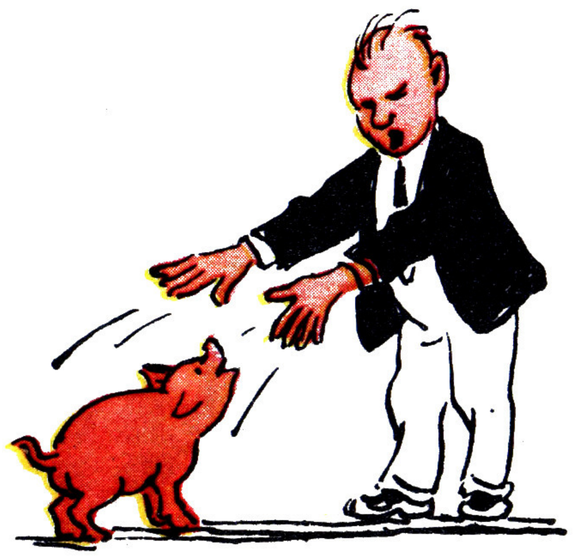

— Ну й поросятка пішли — утрьох на машину насилу підняли.

А Петро Іванович у конторі команду дає:

— Випишіть нашому агроному Грядову, та за одним заходом і мені, по теличці.

Виводили робітники виписаних теличок і дивувалися:

— Ну й телички пішли — вже по двоє телят привели, а досі до корів не доросли!

Правда, знайшлися в радгоспі такі, що шахраєм Петра Івановича називали за такі «перехрещування».

Доназивалися аж поки Петро Іванович їх з роботи позвільняв, бо він у радгоспі «Перемога» — сила.

Дуже добрий чоловік директор радгоспу Дем'ян Іванович Гуменюк.

Ніякими контролями свого бухгалтера він не утискує. Тільки спитає: як справи? А той йому: в ажурі. Це значить чисто, ясно, порядно.

Не сумнівайтеся — ажур у документах повний, бо в комбінаті «Сталінвугілля» Лукаша контролює не хто інший як сам Обметкін.

О. ПОЛІЩУК.

Перечниця

ПРИБОРКАННЯ НЕПОКІРНИХ

Вечір був... Сяяли зірки на погонах. Вулицею йшов прокурор Аджамського району на Кіровоградщині Андрій Митрофанович Чаюк і весь дрижав. Дрижав від благородного гніву.

— Як він смів?! — лютував Андрій Митрофанович.— Якийсь там контролер якогось там Будинку культури насмілився вимагати в мене, районного прокурора, квиток. Ну, та гаразд, я з ним розквитаюсь!

Як спав цієї ночі т. Чаюк і чи спав він взагалі,— нам невідомо. Відомо тільки, що наступного ранку він викликав до свого службового кабінету контролера і прочитав йому актуальну лекцію на тему: «Що таке районний прокурор і як його треба шанувати».

Досить сказати, що на контролера і на всіх інших працівників Будинку культури вона вплинула так сильно, що вони більше не наважуються вимагати у прокурора квитків.

І знову після цього вечір був... І не один... Сяяли зірки на погонах у т. Чаюка, і сам він аж блищав, гордо прямуючи з виглядом переможця без квитка в кіно.

Цікаво, як сяятиме Андрій Митрофанович, коли опиниться не перед дверима Будинку культури, а перед кабінетом прокурора Кіровоградської області з доповіддю про свої перемоги на фронті боротьби з непокірними контролерами?

ЛЮБОВ І КАРТОПЛЯ

Колись, років зо три тому, в серцях керівників Макіївського харчоторгу (Сталінська область) зародилося прекрасне і благородне почуття — любов до механізації. Там вирішили: покінчити із застарілим ручним методом чищення картоплі і перейти на механізовану очистку.

Поки працівники їдалень підраховували наскільки це полегшить їхню працю, в харчоторзі не дрімали. Було закуплено великий, складний і дорогий картоплеочисний агрегат.

Монтували той агрегат рік, монтували два, а на третій, коли вже вгатили в нього не один десяток тисяч карбованців, директор харчоторгу т. Красніков раптом відчув, що ідея переходу на механізовану очистку картоплі вже не хвилює його серця.

І от стоїть картоплеочисний агрегат, всіма покинутий, забутий, і обливається гіркими іржавими сльозами. Вже його потроху очистили від усіх дрібних деталей, вже і до більших добираються, а в т. Краснікова і серце не здригнеться. Єдине, про що він зараз думає, це — як би збути машину. Була без радості любов,— міркує він, — розлука буде без печалі...

З всього цього працівники Макіївських їдалень, що чекали механізації процесу чищення картоплі, ще і ще раз роблять для себе висновок: так, дійсно, любов — це не картопля!

БЕЗКІНЕЧНА МОТУЗОЧКА

Усі юристи Закарпаття дивуються: яким побитом Валентина Федорівна Зеленко стала нотаріусом. Наукам юридичним вона не навчалась, грамоти сердешна і то до пуття не знає. І на тобі — юрист.

Дивувалися, дивувалися люди, а далі почали обурюватись, бо Валентина Федорівна, обіймаючи посаду нотаріуса, то підробить документи, то гроші державні привласнить.

Спробували були судити Зеленко, так вона вдерлася в кімнату судового засідання і мало суддів не розігнала. Пробували її зняти з роботи за шахрайство та неуцтво, так Зеленко зняла такий лемент, аж до обласних організацій дійшло.

— Як це мене, вагітну жінку та з роботи знімати? Не маєте права!

Зглянулися в обласних організаціях над майбутньою матір'ю і попросили обласне управління Міністерства юстиції поновити її на роботі.

Ох, і попосміялася ж потім Валентина Федорівна. Сміялася не сама, а вдвох із своєю справді вагітною приятелькою, яку замість себе послала за медичною довідкою про вагітність...

Та, проте, скільки мотузочка не в'ється, а кажуть, кінець їй буде. За підробку документів, шахрайство та обман органів юстиції виїзна Сесія Верховного Суду УРСР визначила — порушити кримінальну справу проти Зеленко...

Отут обласні організації, щоб умити руки, доручили Мукачівському міськкому партії розглянути справу про Зеленко. Та потрапила ця справа, видно, в довгу шухляду, бо вже півроку ніхто Зеленко не турбує. І про кримінальну справу забулося... А Валентина Федорівна почала діяти ще активніше! Оце недавно, взявши під опіку і на збереження майно однієї померлої громадянки, як власність державну, негайно вселилася в квартиру померлої і заволоділа її майном.

Отак і в'є Валентина Федорівна безкінечну мотузочку, один кінець її сама завиває, а другий тримає чиясь доброзичлива рука в Ужгороді.

КОСМЕТИКИ

Є ще чимало таких керівників, які в звітах і доповідях несамокритично оцінюють наслідки своєї діяльності, всіляко прикрашують дійсність.

Мал. К. АГНІТА

— До звіту все готове. Можна починати.

Пером по перах

ПОЕЗІЯ ПРАВДУ ЛЮБИТЬ

Як свідчить поетеса Любов Забашта у своєму вірші «Присяга», таке тепер коїться в Запоріжжі, що загрожує існуванню і Дніпрогесу, і «Запоріжсталі», і самого славного міста Запоріжжя.

Послухайте:

«І там, де вольниця козацька гомоніла,
На Хортиці, збираючись в похід,
Там, де ревли пороги і шуміли,
Вода з турбін лама зимовий лід
І ллється золотом в ковші
«Запоріжсталі».

Аварія! Та ще яка аварія!

Уявляєте собі, що буде, коли вода з турбін, поламавши зимовий лід, шугоне (хай хоч і «золотом»!) в ковші «Запоріжсталі»? Про-о-о-пав завод! Добре, що це в поезії, а якби насправді!

Отака безстрашна поетеса!

Ну, що ото у поетеси пишеться «У Переяславі, на берегах Славути» — це хоч і неправда (Переяслав, як відомо, стоїть на Альті), так хоч нікому не загрожує...

Справжня поезія хоч і не металургія, і не географія, та проте вона правду любить.

І точне слово поезія любить.

Вона не любить, коли, замість «наречЕні», говорять «нарЕчені...»

«Де, мов нарЕчені, засніжені ялини...»

Одна мудра людина сказала: «Спочатку подумай, а потім пиши», а не навпаки.

І правильно сказала!

З НАШОГО ФОТОАЛЬБОМА

Ех, дороги...

«ПО ГОРОДУ Й ГОЛОВУ ЗНАТИ»

Коли на те піде, то й на битому шляху обламаєшся. Особливо, коли битий шлях та проходить через Триліську вулицю у Фастові (Київщина). Цей шлях — усім на страх! Рідко яка машина проскочить до його середини. А вже як проскочить, то без допомоги потужного тягача з болота не вискочить.

По го́роду, кажуть люди, і голову знати. Істина правда! Гляньте на оце фото Триліської вулиці в Фастові і можете вважати, що ви вже давно знайомі з головою виконкому Фастівської міськради т. Фашевським.

«ПРОЇЗД ЗАКРИТО»

Ця катастрофа з машиною сталася на мосту в райцентрі Смілому (Сумщина) ще на весні. Більше тут таких катастроф не трапляється. Завгайшляхвідділу т. Васюхно і голова Смілівської сільради т. Стадник знайшли радикальний вихід із становища: закрили небезпечний місток. Поставили з обох боків його застережливі таблички «Проїзд закрито» й торжествують: катастрофи ліквідовано. А те, що машини з хлібом повинні накидати величезного круга, щоб потрапити на приймальний пункт до Ромен, це вже не їх, Васюхна й Стадника, діло. Хай, мовляв, собі той голову ламає, хто з хлібоздачею поспішає...

Колись казали: «Віз ламається — чумак ума набирається». Про товаришів Васюхна з Стадником цього не скажеш.

«ВАЩЕНКІВСЬКЕ МОРЕ»

Хто в світі не бував, той і дива не видав. Але щоб побачити оце диво, що на фото, далеко в світ забиватися не треба. Диво це в Харкові. Зветься воно «Ващенківське море». Дощові води, затримані дуже давно нечищеними водозливами, розлилися по території Ващенківського провулку й утворили велике водойми́ще. Спочатку воно було мілке і його люди переходили вбрід. Але після кожного дощу «Ващенківське море» стає і ширшим і глибшим. Його вже тепер з острахом форсують не тільки мешканці провулку, а й вантажні автомашини. Видно, одному тільки голові Червоноводської райради т. Андрєєву це море й досі ще по коліна.

ХМАРИ БУВАЮТЬ І З ГРОМОМ...

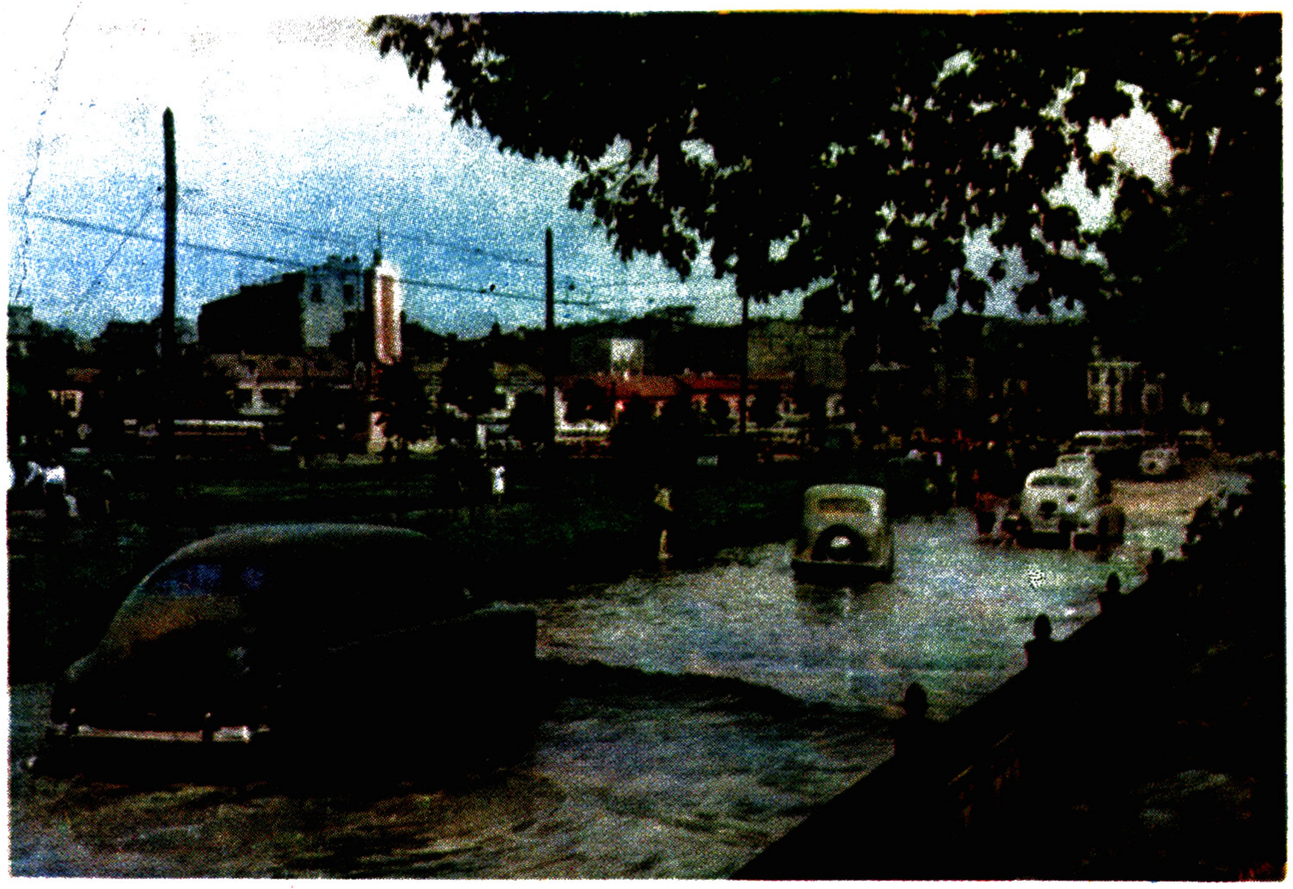

Київ — дуже красиве місто. Навіть і тоді, коли після зливи деякі вулиці перетворюються на бурхливі ріки, Київ не втрачає своєї чарівної краси. Звідки ж беруться в столиці такі бурхливі ріки? Це секрет будівельників водозливів і водоспусків. На великі дощі і зливи вони не розраховують і через те, видно, будують водозливи за відомим принципом:

«Не всяка хмара з громом, а хоч і з громом, то він, може, не гряне, а хоч і гряне, то не по нас, а як по нас, то може тільки опалить, а не вб'є».

Наслідки такого будівництва зафіксовані на фото Площі Перемоги після зливи, яке ми друкуємо тут на спогад виконкомові столичної міськради і, зокрема, його управлінню благоустрою.

Іван РЯДЧЕНКО

Коридорний КРИТИК

Перед початком наших зборів,
Як це ведеться в нас завжди,
Шуміли люди в коридорі,
На різні спорячи лади.
Один службовець,—
Невисокий,
Переперезаний паском,—
Ходив між нами скоком-боком
І рокотав густим баском.
Як видно, знав він господарство
І був у курсі всяких справ.
О, як розносив він начальство!
Які високі ноти брав!

— Давайте візьмемо хоч зама:
Він самодур і бюрократ,
У нього розуму — ні грама,
Він розкладає апарат!
А наш завгосп? Шахрай достоту,
До того ж хитрий лизоблюд.
Він нам розвалює роботу!
За ним давно скучає суд!

Така хоробрість, зрозуміло,
До серця декому була.
— Семен Петрович ріже сміло,
По льоту видно в нім орла!

...Дебати в розпалі.
Раптово
Прошелестіло серед нас:
«Семен Петрович просить слова!»
Всі насторожилися враз.
Чекали ми: захопить масу
Його ораторський талант,
Але почули замість басу
Тонкий, підлесливий дискант.
— Ми критикуємо — тим самим
Бажаємо підкреслить тут,
Як важко працювати замом,
Який складний завгоспів труд.
Я чую: кожен нападає,
Кому ти слово не даси!
Я не кажу, що хиб немає,
Але ж наявні є й плюси!
Вони вінчають наші справи!

З трибуни тихо він побрів,
Всміхнувшись замові ласкаво.
Отак начальство він огрів!

☆ ☆ ☆

Бувають критики такі ще:
Орел на вигляд, молодець,
А як узнаєш трохи ближче,—
Він жалюгідний горобець.

Переклав з російської
М. ЗІСМАН.

До пуску першої в СРСР промислової електростанції на атомній енергії.

Мал. Л. КАПЛАНА

ЗАСЛІПИЛО

ВОДНЕВИЙ КАРДИНАЛ

У Чеховському оповіданні «Без заголовка» розповідається про монастир, який існував півтори тисячі років тому. Монахи цього монастиря мирно обжиралися, спали й молились, а в антрактах між молитвами розважалися грою на органі. Вони й не підозрівали, що на світі є тьма-тьмуща гріхів і спокус. Про всі мирські гріховні принади їм розповів якось мисливець, що випадково забрів до святої обителі. Монахи його слухали, з роззявленими до ушей ротами, а згодом — не витерпіли й повтікали з своїх задушливих келій, щоб у «грішному світі» ближче познайомитися з невідомими їм гріхами і спокусами...

До чого наївними здаються «ангельські чини» п'ятого сторіччя, коли їх порівняти з сучасними американськими церковниками!

Якби згаданий мисливець потрапив у сучасну американську церкву, то рота до ушей роззявив би він сам, а не його слухачі.

Він почув би псалми Давидові у такому виконанні ультра-модного джазу і в супроводі таких непристойних танців, що всі бачені ним раніше кубла розпусти здалися б йому зразками найчистішої цноти.

Він побачив би, як попи й прихожани під час молитв і в перервах між ними спекулюють в ім'я отця і сина і святого духа, продають і купують акції, змагаються між собою в крутійстві і шахрайстві.

Він почув би, як попи з амвона благословляють війну і б'ють поклони святому доларові.

Приголомшений таким видовиськом мисливець п'ятого сторіччя схопився б за голову і запитав би сам себе:

— Коли такі тепер американські храми божії, то які ж тоді, прости господи, сучасні американські кубла розпусти?..

Серед сучасних американських церковників архієпископ нью-йоркський, кардинал Спеллман,— найяскравіша й найтиповіша фігура. Цей найсвятіший гангстер має, як і всі видатні гангстери, свою кличку — Спеллі.

У минулому Спеллі був професіональним баскетболістом, альпіністом, боксером, льотчиком, танцюристом, біржевим маклером, сценаристом і кіноартистом.

Коли чорт старіє, він, як відомо, йде в монахи. Спеллі, постарівши, вирішив піти в попи, знаючи, що попівська професія — дуже прибуткова. За короткий час він пройшов шлях від абата до архієпископа й кардинала. Його грошові розрахунки цілком справдилися: нині сама лише його тверда «зарплата», не беручи до уваги прибутків з бурхливої баришницької діяльності, становить півмільйона доларів на рік.

Тепер Спеллі став одним із ватажків банди американських лінчувальників і паліїв війни. Він прикликає божу благодать на голову Маккарті й оголошує анафему всім прогресивним діячам Америки.

За наказами найсвятішого Пентагону Спеллі метає громи проти країн демократичного табору, закликаючи до антикомуністичного хрестового походу.

Завдяки його старанням каса Ватікану натоптується мільйонами американських доларів, відпущених «на боротьбу з комунізмом».

Роздуваючи пожежу війни, Спеллі літав до Лі Син Мана, і до Чан Кай-ші, і до Франко.

З шкури вилазячи, Спеллі благословляє атомну і водневу бомби. Цим він заслужив собі клички «атомного кардинала» і «водневого кардинала».

«Водневий кардинал» з нетерпінням чекає смерті свого духовного начальника — папи Пія XII. Пентагон заздалегідь благословив його, як кращого кандидата на ватіканський престол.

«Водневий кардинал» має всі шанси перевернутися на «водневого папу».

* * *

...Якби мисливець п'ятого сторіччя, описаний Чеховим, міг познайомитися із діяльністю кардинала Спеллі, він обов'язково вигукнув би:

— Господи боже! Якщо кардинал Спеллман — святий, то яким же тоді мусить бути американський чорт?!

З. БОРИСЮК.

Ілюстрації В. ГЛИВЕНКА

Концентрований благоустрій

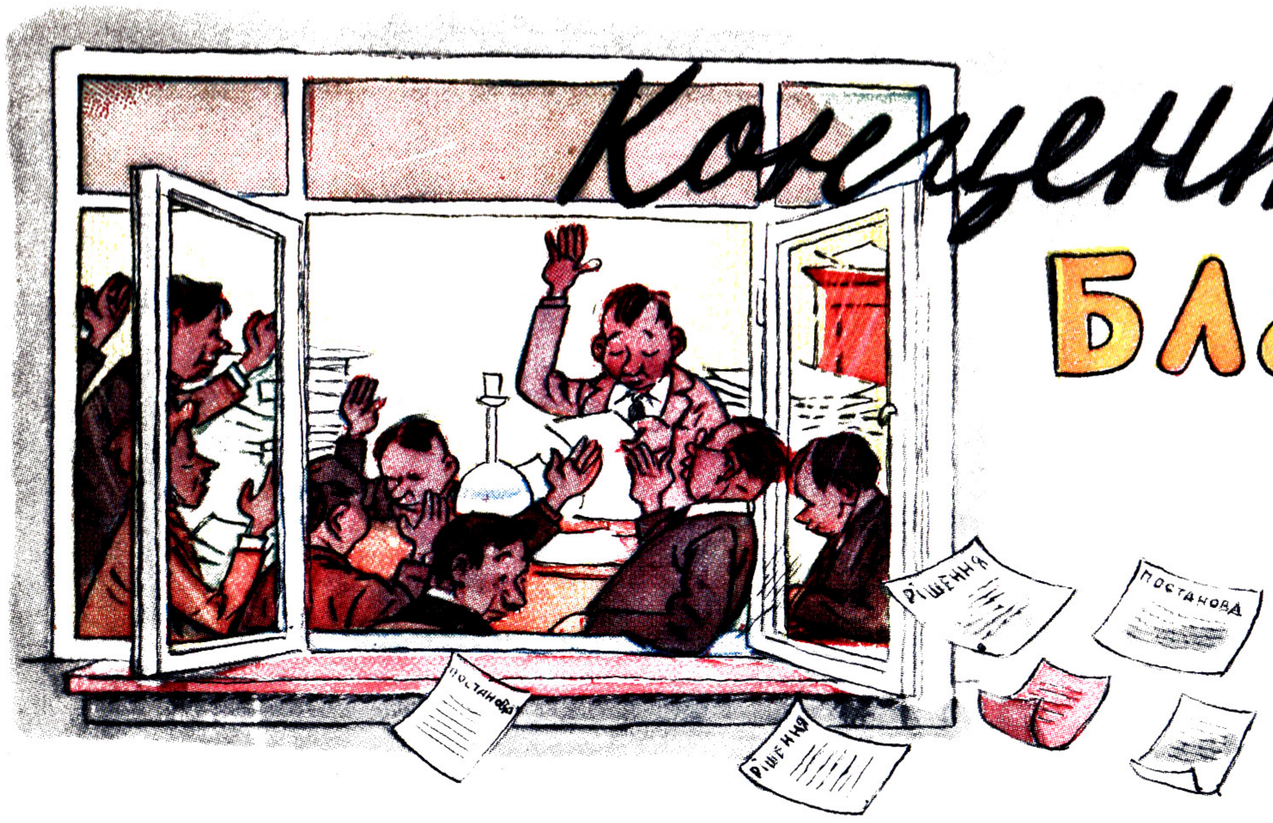

ЧАРІВНА КРАСА

Жарко в ці гарячі дні у Вінниці. Пече сонце згори, припікає знизу розігріта бруківка. Навіть у затінених залах виконкому Вінницької міськради прохолоди не знайдеш. Там, як у палаючій печі, вирує вогонь гарячих пристрастей. І, як млинці, летять із тієї печі папірці: постанови, рішення, розпорядження...

Є про що піклуватися міськраді, — велике місто потребує дбайливого господаря.

І результати господарювання — очевидні.

Підійдіть до міськради і подивіться: прямо перед вами чудова, зелена, чиста центральна вулиця Леніна. Зліва вимахують мітлами двірники, справа штучним дощиком обливає вулицю поливальна машина. Слідом за машиною поважно пересувається парокінний водопровід під управлінням прославленого на всю Вінницю дяді Вані. У дяді Вані — бочка, шланг і авторитетне доручення на право догляду за клумбами та газонами, що своїми квітами повинні підкреслити і підсилити неперевершену красу центральної вулиці. А гляньте б ви на цю вулицю увечері, коли вона заллята золотим сяйвом електрики!..

Ні, що не кажіть, Вінниця — красиве місто. І коли не хочете зіпсувати враження від цього красивого міста, то — просимо вас! — ні на крок не віддаляйтесь од центральної вулиці.

ПРО ТЕ, ЩО МЕТЕ

Крім вулиці Леніна, у Вінниці є ще багато інших вулиць. Але вони, звичайно, не центральні. Поливальна машина туди не їздить, і дядя Ваня із своїм парокінним водопроводом теж ніколи не заглядає.

Проте, і вони регулярно поливаються.

Вулицю Ворошилова рясно і щедро поливають продавці морозива, спорожняючи банки з льодом і сіллю прямо на тротуар. Їм, скільки є сил і можливостей, допомагають продавці продовольчих магазинів. Щовечора викочують вони бочки з-під оселедців і ропою зрошують спраглий брук. А коли сіль і луска підсихають, брук дуже ефектно починає виблискувати на сонці. Так що продавці оселедців і морозива мають право пишатися творінням рук своїх: це їхніми стараннями на вулицю наведено перловий блиск.

Менше блиску на вулицях Папаніна, Тимірязєва, Чернишевського та багатьох інших. Зате тут більше сміття. Лежить воно купами у вибоїнах шосе, але і його явно невистачає, щоб заповнити всі прогалини міськкомунгоспу у плані ремонту шляхів.

Коли з Бугу віє вітер, він несе це сміття в кабінет завідувача міськкомунгоспу т. Кондюшенка. Та Олександр Олексійович Кондюшенко — людина з міцним здоров'ям. Він тільки кривиться, морщиться й чхає. Чхає від пилюки... А виходить, що чхає на такі дрібниці, як благоустрій.

ТЯЖКО НЕСТИ...

Увечері весело миготять лампочки на всіх чотирьох поверхах міськради.

Та не тільки світла, що у вікні голови виконкому Вінницької міськради т. Юр'єва.

Ще в жовтні 1953 року міськрада прийняла спеціальну постанову про обладнання Крутого спуску, Тиврівського шосе та ін. нічними номерними ліхтарями. Минуло вже 9 місяців, а ліхтарів як не було, так і немає.

Якось, кажуть, виборці спробували затягти т. Юр'єва на Крутий спуск, щоб він там уночі на власні очі перевірив, як виконуються постанови міськради. «Що ви, — запручався т. Юр'єв,— хочете, щоб я там у темряві собі ноги поламав? Хто ж тоді про благоустрій міста дбатиме».

Наваливши на свої плечі тягар турбот про благоустрій міста, т. Юр'єв і досі не встиг пересвідчитись, що не виконана ще одна торішня постанова. У ній було сказано: «Забезпечити будівництво капітальних санвузлів на вулицях Володарського, Леніна, Свердлова, Коцюбинського, Лисенка до 15 вересня 1953 року».

Важкий це тягар — дбати про благоустрій. Одних тільки постанов скільки треба виносити і в архів здавати...

СКВЕРНІ СПРАВИ

Сказати, що всі постанови міськради не виконуються,— це була б неправда. Є постанови, які виконуються. Наприклад, рішення про озеленення міста.

Заверніть з вулиці Леніна трохи праворуч — і перед вами відкриються ворота великого парку культури й відпочинку. Це, справді, місце, де можна знайти і культуру, і відпочинок.

Виконуючи постанову міськради, Вінницький зелентрест цього року висадив 6,5 тисяч саджанців дерев і 14 тисяч кущів. Можна було б радіти такому успіхові, коли б не одна дрібничка. Висадивши кущі та дерева, директор зелентресту т. Васін забув про них, і тепер добра половина цих насаджень стала сухим хмизом.

У Вінниці дуже багато скверів. Деякі — наприклад, сквери на вулицях В.-Громадянській, Островського і на Бульварі Коцюбинського — відкриті для всіх, навіть для кіз.

Вночі сюди навідуються колгоспники, які привозять на базар сільськогосподарські продукти. Вони сплять у скверах, а коні і машини стоять обіч — на дорозі. Бо жоден вінницький базар не має заїжджого двору.

Базарам, між іншим, не одних тільки заїжджих дворів бракує. Там невистачає звичайних столів.

Бракує базарам і найелементарнішого — під'їзних шляхів. На базар Каліччя потрапити можна хіба що вміло балансуючи по дорозі, усіяній гострим камінням.

На те, мовляв, це й Каліччя, щоб люди калічилися.

НЕКВАПНО ПОСПІШАЮЧИ

— Так...— скорботно хитає головою завідуючий Вінницьким міськкомунгоспом т. Кондюшенко.— Дороги — це наша ахіллесова п'ята. Треба прямо сказати: з ремонтом міських доріг ми трохи не дотягли. На 17 процентів план виконали.

— А з каналізацією як?

— А це вже Челпанов не дотяг.

Володимир Васильович Челпанов — начальник облбудтресту, який вже два роки «тягне» каналізацію у Вінниці. Тягне він не каналізаційні труби, а різні папірці, якими намагається обгрунтовувати своє твердження про те, що Вінниця... ще не доросла до такого елементу культури, як каналізація.

Торік на каналізацію було асигновано 700 тисяч, а використано тільки 200 тисяч. Цього року було виділено більше мільйона, а витрачено тільки 100 тисяч карбованців.

Поки що у Вінниці каналізація є лише на одній вулиці. Неважко догадатися, що це — вулиця центральна.

Отут, у центрі, весь час і тупцюють працівники міськради. Одним ним милуються, одного його підстригають, вмивають, на нього одного блиск наводять. А про те, що твориться поза центром,— і знати не хочуть.

Колись оповідали анекдот про солдата, який, виходячи у строй, задню половину своїх чобіт зовсім не чистив, зате ж на носки наводив сліпучий блиск.

— Це,— пояснював він,— для фельдфебеля, напоказ!

Дуже вінничанам хочеться, щоб їхні керівники не уподібнювалися тому солдатові і працювали не тільки напоказ.

Г. БЕЗБОРОДЬКО,
спец. кор. «Перця».

м. Вінниця.

ПОШТА ПЕРЦЯ

ЛЮБИЙ ПЕРЧЕ!

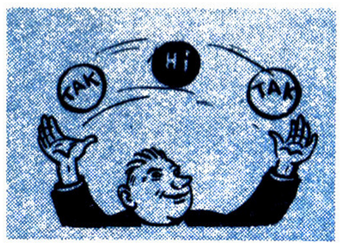

Чи не взявся б ти перевірити, скільки п'ятниць на тиждень буває у т. Щербака — заступника начальника Сумського обласного управління сільського господарства.

Якось ми одержали з обласного управління сільського господарства повідомлення: виділити людей на курси підготовки агрономів-апробаторів і забезпечити їх явку в Харків на 20 травня. Виділили. Забезпечили. А коли люди були вже в Харкові, нам принесли поштограму про зміну дати виїзду. 19 червня знову нам з Сум телеграфують: «Негайно відкомандирувати». Відкомандирували. Негайно. А 21 червня — ще одна поштограма: «Виїзд перенести...» Як бачиш, Перче, у т. Щербака на тиждень буває не менше семи п'ятниць. Чи не зміг би ти підрахувати: скільки кожна його п'ятниця коштує державі?

Г. БУХАЛО

Вознесенська МТС, Сумської області.

ТОВАРИШУ ПЕРЧЕ!

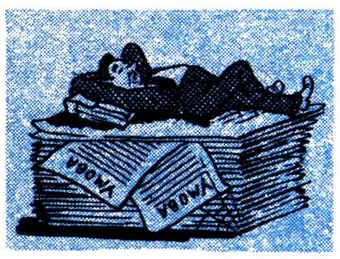

Представник Української контори Всесоюзного тресту технічних досліджень Міністерства продовольчих товарів зробив торік подорож по заводах Хмельницького цукротресту. Між туристом і директорами заводів відбувалася така розмова:

— Скільки кілометрів має під'їзна колія вашого заводу? — запитував турист.

— Півтора.

— Вісім тисяч і ми проведемо геодезичні роботи та складемо паспорт на колію.

На другому заводі розмова повторювалася. На третьому теж і т. д. Набивши портфеля умовами на складання паспортів, турист вибув до Києва. За тими умовами заводи мали одержати паспорти колій до 1 вересня 1953 року. Ждали на заводах ждали, та й заволали: «Давайте паспорти, бо платимо штрафи залізниці». А керуючий республіканською конторою Всесоюзного тресту технічних досліджень т. Сорокін заспокоює: «Паспорти друкуються, скоро одержите».

Отак і по сьогодні він заспокоює, а цукрозаводи платять штрафи. Тепер на заводах про Сорокіна кажуть: «В його словах стільки правди, як у кози хвоста».

С. КОРАНДО.

ДРУЖЕ ПЕРЧЕ!

Голова виконкому Городницької райради депутатів трудящих т. Маслій, об'їжджаючи район у селі Мала Цвіля, побачив, що хлопці і дівчата грали у волейбола. Та це ж порушення колгоспної дисципліни,— подумав Маслій і гримнув:

— Якщо я вас ще раз побачу з м'ячем — порозганяю!!!

Завідуючого клубом Михайло Сергійович міцно попередив, щоб не смів нікому давати ні м'яча, ні сітки.

Та його очам ще раз довелося побачити, як у тому ж селі, та ж молодь грає увечері у волейбола.

Тут Михайло Сергійович власноручно зірвав сітку і сказав, що на другий раз ще прощає, а на третій раз поперебиває всім ноги, як зайцям.

Тепер, Перче, ламаємо собі голову, яким то чином розтлумачити голові виконкому райради, що таке спорт? Чи на екскурсію в Київ на стадіон ім. Хрущова т. Маслія повезти, чи виділити кого, щоб в порядку громадського доручення, газети йому вголос читав...

М. ЦВИЛЮК.

Житомирська область.

ШАНОВНИЙ ПЕРЧЕ!

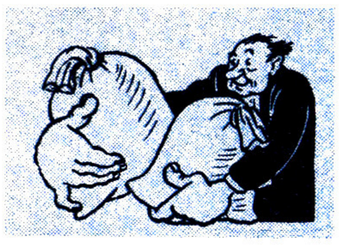

Кажуть, що заздрі очі не мають сорому. Саме такі очі має директор Франтівської МТС Данилейко Г. Ф.

Поїхав якось наш директор до райцентру, взяв там для робітників МТС центнер білого борошна та й завіз його... до власної комори. Згодом Данилейко знову «проковтнув» мішок борошна, призначеного для постачання робітників.

Привезли з райспоживспілки до ларька МТС макарони, крупу. «Ет, будете ще морочитись з розважуванням»,— сказав директор та й забрав собі оптом і крупу і макарони.

Часто заглядає він у комору МТС. І кожного разу прихопить мішечок фуража для своєї свиноптахоферми.

Пробували присоромити Данилейка за його надмірний апетит, але він відповів коротко й рішуче: «Брав і братиму!»

Он який у нас директор МТС! Думаємо, Перче, що він буде гідним поповненням твоєї клієнтури.

ГРУПА РОБІТНИКІВ

Оратівський район, Вінницької області.

У колгоспи приїжджає багато різних комісій, які часто відривають сільських керівників від роботи. **(З листів до редакції.)**

Мал. А. АРУТЮНЯНЦА

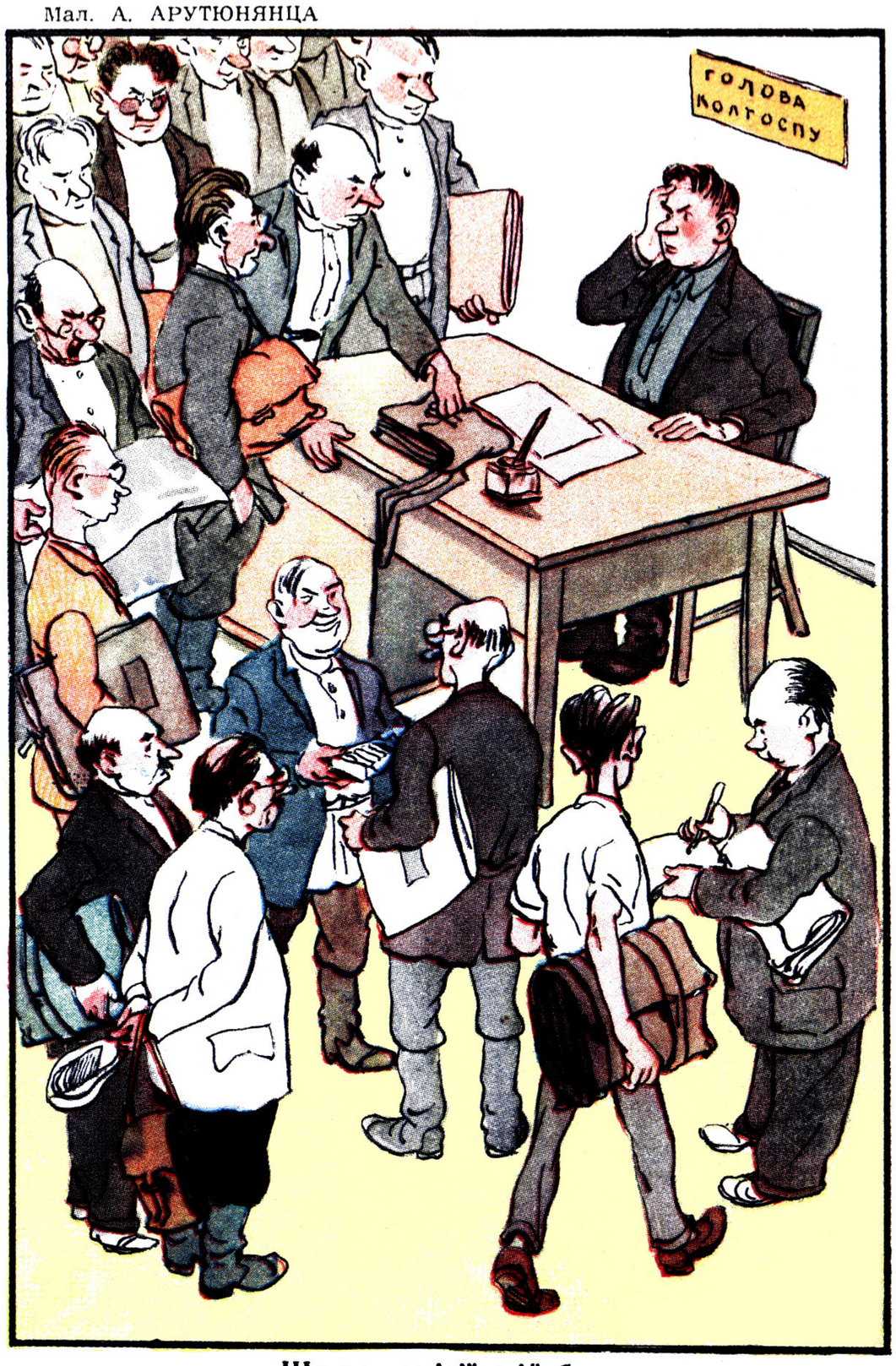

— Що за комісії, мій боже...

ПЕРЕЦЬ ДОПОМІГ

★ Читачі Перця повідомили редакцію про те, що на Згурівському скотовідгодівному пункті не виконуються плани, занедбано облік і що керівники пункту відгодовують тут свою власну худобу. Секретар Київського обкому партії т. Тронько сповістив редакцію, що всі факти при перевірці ствердились. На керуючого відгодівним пунктом Горбача накладено партійне стягнення і знято з роботи. Крім того, наказом по Республіканській конторі «Головзаготскот» зоотехніка відгодівного пункту Голиченка також знято з роботи.

★ Студенти Каховського гідромеліоративного технікуму поскаржились редакції на непорядки в їдальні та гуртожитку технікуму. Після перевірки фактів, наведених у листі, Міністерство сільського господарства УРСР повідомило, що парторганізація технікуму наклала на директора технікуму т. Білащенка та на керуючого учбово-дослідним господарством т. Бородіна партійні стягнення й вжила заходів до поліпшення побутового обслуговування студентів.

★ Голова колгоспу ім. Мічуріна Горобець (Зміївський район на Харківщині) порушував Статут сільськогосподарської артілі. Колгоспники написали про це до Перця. Як повідомили редакцію з Харківського обкому партії, факти після перевірки ствердилися. Горобця з роботи голови колгоспу знято.

★ Про неправильні дії керуючого Дрогобицькою обласною бджолоконторою т. Компанцева В. Ф. написала до Перця голова групкому профспілки т. Малиновська.

Дрогобицький обком партії, розглянувши цю справу, повідомив, що факти, наведені в листі, повністю ствердились. За зрив виконання виробничого плану, відсутність виховної роботи серед працівників апарату, грубе ставлення до співробітників Компанцева з посади керуючого обласною бджолоконторою знято.

★ Колишній голова колгоспу «Зоря комунізму», Зачепилівського району на Харківщині, Гомза Д. С. порушував партійну і державну дисципліну, зловживав своїм службовим становищем. Про це до редакції написали колгоспники.

Як повідомив секретар Харківського обкому партії т. Булгаков, всі факти при перевірці ствердились. За порушення партійної і державної дисципліни Гомзу з членів КПРС виключено, а справу про нього передано до прокуратури.

Редактор Ф. МАКІВЧУК. РЕДАКЦІЙНА КОЛЕГІЯ: Остап ВИШНЯ, О. КОЗЮРЕНКО, О. МИХАЛЕВИЧ, С. ОЛІЙНИК.

Видавництво ЦК КПУ «Радянська Україна». Адреса редакції: **Київ, Коцюбинського, 7.** Тел. 4-73-94, 5-30-31. Передплатна ціна 2 крб. на місяць.

Журнал «Перець» № 15 (290) (на украинском языке). Підписано до друку 30.VII. 1954 р. Папір 70×108¹/₈=0,75 пап. арк., 2,05 друк. арк.

БФ 02768. Друкарня видавництва ЦК КПУ «Радянська Україна». Київ, Прозорівська, 59. Зам. 2561. Тираж 125.000 прим.

Відсканував і опрацював
Олег Леськів
http://perec-ua.livejornal.com

Д БЕДНОГО 11 А/1
ЖИВОТЕН.О 1-12

Мал. В. ГЛИВЕНКА

МАККАРТІ

КОНСТИТУЦІЯ США

АМЕРИКАНСЬКА ДЕМАККАРТІЯ